

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

FORETRÆDE i Sundhedsudvalget den 16. maj 2007 kl. 14.30

Vi har bedt om foretræde, for at gøre opmærksom på, de store problemer der er omkring indsatsen for spiseforstyrrede. Der er udgivet en rapport fra Sundhedsstyrelsen i december 2005 med anbefalinger til indsatsen for spiseforstyrrelse, men vi oplever meget ofte, at behandlingssystemet langt fra lever op til disse anbefalinger.

Vi har kørt en klagesag for en familie. Patientklagenævnet har færdigbehandlet den ultimo marts 2007. Vi kan konstatere, at heller ikke Patientklagenævnet har skelet til rapporten fra Sundhedsstyrelsen.

Vi har taget Patientklagenævnets afgørelse til efterretning. Sådan er det. MEN vi mener ikke, at vi kan sidde konsekvenserne af en sådan afgørelse overhøring. Vi må ind og se på, om det her i virkeligheden er den indsats, vi vil sige god for i et sundhedsvæsen, der vil være i verdensklasse.

Vi føler, at når en sag som denne end ikke udløser en lille smule kritik, så er det håbløst at rejse en sag i Patientklagenævnet, for så er det umuligt at få medhold. Dækker man af princip bare over lægerne, spørger vi os selv.

Vi har nogle principielle ting, som vi gerne vil have, at udvalgets medlemmer forholder sig til:

- *for lang sagsbehandlings tid i Patientklagenævnet. Sagen blev rejst september 2005, vi har netop her ultimo marts 2007 fået afgørelsen på sagen. Det finder vi ikke rimelig. (se bilag med tidspunkter)*
- *Fortolkningen af regler omkring tvangstilbageholdelse er stor og giver stor forskelsbehandling.*

Hvordan kan vi sikre at noget sådant ikke sker igen? Og er Patientklagenævnet påpasselig nok med at inddrage fagekspertes med højt kompetenceniveau?

Sagen kort fortalt:

Vi har kørt en sag for en familie med en 19 år gammel hjemmeboende datter, der lider af en meget alvorlig anoreksi. Hun havde en BMI på bare 10 og var i livsfare. Vi og vores juridiske rådgiver mener i høj grad, at familien blev sviget.

Sagen har nu været behandlet i Patientklagenævnet, hvor lægerne blev frikendt i samtlige klagepunkter. Den afgørelse kan vi kun tage til efterretning. Afgørelsen kan vi ikke gøre noget ved, men vi kan ikke leve med, at andre i princippet kan risikere en sådan omsorgssvigt. Vi vil gøre hvad der står i vores magt for at forhindre noget lignende skal ske igen. Vi har mange familier, der har påtaget sig et enormt ansvar for meget alvorlige syge spiseforstyrrede. Her skal vi være sikre på, at når de giver op og ikke magter opgaven længere, så tager sygehuset sig af den alvorlige syge patient.

Vi kan ikke leve med, at nogle steder i landet bliver de spiseforstyrrede imod familiens ønsker tvangsindlagt med en BMI under 15 og andre steder – som dette eksempel – der afviser man at tvangstilbageholde den spiseforstyrrede til trods for, at familien og PS Landsforening tryglede lægerne om at tvangstilbageholde hende dels på baggrund af den lave BMI, men også fordi hun udøvede skade på sig selv og var i en manisk/psykotisk tilstand.

Familien her fik adskillige timers samvær og telefonisk støtte fra 3 af vore rådgivere den weekend. Vi var også med til at samle forældrene op bagefter. De var så heldige at være med

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

i en pårørende gruppe hos os. Så de fik trods alt noget hjælp. Men det var så alvorlig en sag, at også vi, som ellers er garvede rådgivere, og som har hørt og set meget, bagefter havde behov for supervision.

I rapporten fra Sundhedsstyrelsen står der på side 106:

"Faresignaler der betyder, at tvangsindlæggelse bør overvejes:

- ekstrem lav vægt. Dvs. BMI under 12-15 kg/m²
- hypokalimæi under ca. 2,5 mmol/l
- Systolisk BT under 70-80 mmHg
- Puls under 40-50/min.
- Besvimelsestilfælde
- Cerebral påvirkning
- Suicidalfare"

Desuden står der i psykiatriloven i lov om frihedsberøvelse og anden tvang i §5 at frihedsberøvelse kan foretages såfremt patienten er sindssyg *eller befinder sig i en tilstand, der ganske må sidestilles hermed*, og det vil være uforvarligt ikke at frihedsberøve den pågældende med henblik på behandling, fordi udsigten til helbredelse i givet fald vil være væsentlig forringet eller den pågældende vil frembyde *nærliggende fare for sig selv* eller andre.

Det var os umuligt at få lægerne til at reagere og iværksætte tvangstilbageholdelse, til trods for, at vi henviste til ovennævnte lov og anbefalinger. De henviste til, at hun blot var stædig, manipulerende, diskussionslysten og bare ville have sine vilje. Og JA sådan er det når anoreksi er værst. Den reaktion ser man ofte op til et kollaps – de er så dårlige, at hvis de så endelig falder til ro og kroppen falder til hvile, så er der stor risiko for, at de sover stille ind.

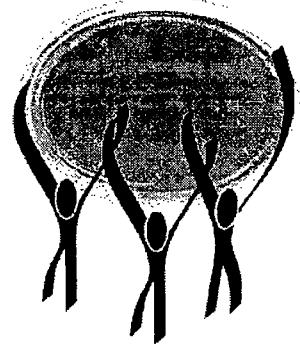
Anoreksi er en meget alvorlig sygdom med høj dødelighed – men det er en sygdom, der kan helbredes.

Kan det være rigtigt, at familien her ikke kunne få hjælp?

Er det behandling i verdensklasse?

Vi har stor kontakt til landets specialister inden for spiseforstyrrelse. Vi har naturligvis vendt sagen med flere af dem – bl.a. ledende overlæge på Rigshospitalets anoreksiklinik Marianne Hertz. Alle er står ganske uforstående overfor, at det har fundet sted. Vi har også i vores korrespondance med Patientklagenævnet opfordret dem til at inddrage fagpersoner med indsigt i denne meget komplekse sygdom – men uden held.

Hvad er det for en kvalitet/indsats patientklagenævnet forholder sig til, når de end ikke forholder sig de anbefalinger, der er udstukket fra sundhedsstyrelsen?

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Anoreksi er en kompleks sygdom, som kræver stor indsigt og specialiseret viden. Så vidt vi kan se, har man ikke inddraget specialiserede fagfolk - **Kan der så foregår en tilstrækkelig faglighed i vurderingen af en klagesag?**

Der hvor vi vil hen er, at sikre at noget sådant ikke må ske igen. Pårørende skal vide sig sikre på, at de til enhver tid kan få aflastning når de har et alvorligt syg barn hjemme. Behandlingen bør som udgangspunkt foregå ambulant/i hjemmet, og vi ser en tendens til at man også forsøger at behandle de mere alvorlig tilfælde ambulant - altså trækkes der store veksler på de pårørende. Derfor skal der være klare regler for, hvornår man kan få aflastning.

Anbefalingerne fra Sundhedsstyrelsen virker ikke. Patientklagenævnet siger der er handlet helt korrekt. Fagkonsulenterne og embedslæge konkluderer, at der er udvist den fornødne omhu og samvittighedsfuldhed. **Hvad gør vi så?**
(se bilag)

Sagen her er langt fra et enestående eksempel på, at man IKKE tager udgangspunkt i rapporten med anbefalinger fra Sundhedsstyrelsen. Vi kan fremlægge en MEGET lang række af eksempler på, at indsatsen for spiseforstyrrelse er tilfældig og famlende. Vi oplever, at læger handler i afmagt, fordi denne patientgruppe er meget komplekse af have med at gøre.

Derfor arbejder vi også målrettet på, at få igangsat en systematisk opkvalificering. Vi har set de gode resultater, man har fået i Norge, hvor de har kørt et godt koncept siden 1999 "Krop og selvfølelse". Vi har nedsat en arbejdsgruppe som vil komme med et oplæg på, hvordan vi kan gøre noget lignede i Danmark. Et projekt der går under KOK - Kvalitetssikring - Opkvalificering - Koordinering i indsatsen for spiseforstyrrelse.(se bilag)

Det er vort håb, at I som politikere vil bakke op omkring det - og allerede indarbejde det, når der her til efteråret skal lave "service-tjek" på psykiatriaftalen, hvor sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen den 25. oktober 2006 lovede at invitere os med til et formøde i efteråret 2007.

Vi har endvidere set nærmere på det forslag, som lægeforeningen har fremsat omkring en Patientombudsmand. Det vil vi gerne bakke op om. Ligesom vi vil appellere til, at man her får lagt vægt på en tilstrækkelig faglighed ved behandling/vurdering af patientforløb.

Med venlig hilsen

PS LANDSFORENING, Pårørende til Spiseforstyrrede

Erna Poulsen
Formand

Bilag: Vores beretning, Juridisk vurdering, lægefaglige udtalelser, afgørelse Patientklagenævnet, KOK,

5. september 2005

Afsender: Knud Kristensen
Direkte telefon: 86 17 63 98
Direkte telefax: 86 17 18 17
Direkte E-post: kk@euroteam.dk

Juridisk vurdering af sag vedr. nægtelse af behandling af anoreksi-patient i Herning den 26.–28. august 2005.

PS LANDSFORENING – Pårørende til Spiseforstyrrede har bedt mig foretage en vurdering af de juridiske aspekter i ovennævnte sag.

Undertegnede er formand for DE9 – Foreninger for pårørende til psykisk syge i Århus amt (en paraplyorganisation som PS LANDSFORENING er medlem af). Jeg er cand. scient.pol. og medforfatter til bogen "Håndbog for psykiatribrugere og pårørende – Kend dine rettigheder".

Min sagsfremstilling og vurdering er baseret på de informationer, jeg har modtaget fra PS LANDSFORENING. Jeg har ikke gennemgået journaler, og jeg har ikke talt med de direkte involverede.

Sagsfremstillingen er anonymiseret.

Sagsfremstilling

Fredag den 26. august 2005 er 19-årige NN sammen med sine forældre på Herning Sygehus for at få taget en prøve på grund af for høje levertal. NN vejede 26 kg og havde et BMI på 10. Det lykkedes ikke at tage prøven, og NN blev overført til Herning Sygehus Medicinsk Afdeling B2.

NN var stærkt forpint og bad igen og igen om at blive indlagt på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling, hvor hun før har været indlagt. Kirstil Bormand, der er psykiater på Psykiatrisk Afdeling Herning (voksenpsykiatrisk afdeling), blev tilkaldt da hun havde tilkaldevagt på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling. Hun talte med NN og forældrene. Kirstil Bormand afviste at indlægge NN på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling. Afvisningen blev givet via en læge på B2. Der blev ikke givet nogen begrundelse.

Medicinsk afdeling B2 tilbød NN, at hun kunne blive hos dem – men sagde også, at hun kunne tage hjem. På grund af sin svære anoreksi og manglende sygdomsindsigt valgte NN at tage hjem. NN ønskede ikke at være på den medicinske afdeling, men ville gerne indlægges på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling.

Forældrene – der var bange for datterens liv – tryglede hospitalet om, at man anvendte psykiatrilovens tvangsbestemmelser. Dette afviste Medicinsk afdeling B2 – selvom man sagde til NN: “Du kan gå ud og falde død om med den vægt.”

NN ønskede selv at blive indlagt på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling. Hun ringede selv til lægevagten, Rigshospitalet, Psykiatrisk Hospital i Risskov m.fl. – og til Politiet. Alle steder bad hun om hjælp til at blive indlagt på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling, men ingen kunne hjælpe hende.

Enden på det hele blev, at de fortvivlede forældre måtte tage den dødssyge NN med hjem.

Lørdag den 27. august 2005 kontakter NN selv Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling og beder om at blive indlagt. Erna Poulsen (formand for PS LANDSFORENING) taler også med afdelingen. De afviser at indlægge NN med den begrundelse, at *hun fysisk var for dårlig*.

Omkring kl. 23 opsøgte NN – sammen med sine forældre – lægevagten; men heller ikke her var der hjælp at hente. De mente ikke at kunne indlægge NN.

Søndag den 28. august 2005 tilkaldte forældrene om formiddagen vagtlægen. Den tilkaldte læge Viggo Mogensen oplyste, at han “ikke kunne komme igennem med en indlæggelse”. Han kunne derfor ikke gøre noget.

NN og forældrene bad PS LANDSFORENING v. Dorte Nielsen om hjælp. Dorte Nielsen kontaktede Svend Larsen hos lægevagten. Svend Larsen oplyste, at NN bare manipulerede, og at man ikke ville gøre mere for hende før mandag. Svend Larsen konfereerede med den vagthavende psykiater og fastholdt herefter over for Dorte Nielsen, at de ikke ville gøre noget for NN før mandag.

Dorte Nielsen kontaktede herefter vagthavende psykiater Erik Nielsen for at bede om hjælp. Erik Nielsen nægtede at tale med Dorte Nielsen. Han nægtede også at se NN, forældrene og Dorte Nielsen.

Søndag eftermiddag var NN blevet så dårlig, at forældrene sammen med en repræsentant for PS LANDSFORENING kørte ind på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Afdeling. NN var så dårlig, at faderen måtte bære hende ind på hospitalet.

NN blev tilset af to psykiatere Poul Nygård og Erik Nielsen. Også disse to afviste at indlægge NN. Forældrene blev ’trøstet’ med at anoreksi er den psykiske sygdom, der har den største dødelighed – og at dødeligheden er større end for kræftpatienter!

Hen på natten mistede NN bevidstheden, og forældrene tilkaldte igen lægevagten. Den tilkaldte vagtlæge Jette Østergård tilkaldte omgående en ambulance, og NN blev indlagt – først på intensiv og siden på Medicinsk Afdeling B2.

Min vurdering

Baseret på ovenstående sagsfremstilling vil jeg nedenfor vurdere følgende spørgsmål:

1. Er der nogle af de læger der har tilset NN i dagene 26.-28. august, der har overtrådt lægeloven.
2. Er der nogle af de involverede læger, der har overtrådt straffelovens § 250 (om at efterlade en person i hjælpeløs tilstand).
3. Har Erik Nielsen overtrådt forvaltningsloven ved at nægte at tale med Dorte Nielsen den 28. august.

Ad. 1. Er der nogle af de læger der har tilset NN i dagene 26.-28. august 2005, der har overtrådt lægeloven?

Lægelovens § 6 fastslår, at lægen under udøvelsen af sin gerning er forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed. Han skal følge den til enhver tid gældende norm for god lægeskik.

Denne norm udvikler sig til stadighed. Den fastlægges bl.a. gennem Patientklagenævnets praksis.¹

Det følger af Patientklagenævnets praksis,² at *begrebet sindssyg* – eller *en tilstand der kan ligestilles hermed* – skal fortolkes således, at affekttilstande og abnorme enkeltreaktioner, som er ledsaget af bevidsthedsændringer, patologiske reaktioner på alkohol og/eller psykofarmaka, visse biologisk betingede tilstande, tågetilstand i forbindelse med epileptiske anfald og nervøs spiseværing – med svær afkræftelse og livsfare til følge er omfattet.

Som denne sag er oplyst for mig, fremstod NN svært anorektisk og uden sygdomsindsigt. Dette er at sidestille med sindssygdom, da hun på ingen måde havde indsigt i hvilke helbredsmæssige konsekvenser det kunne have ikke at spise og drikke.

Jeg er bekendt med, at fx Børne- og Ungdomspsykiatrisk Hospital i Risskov i en konkret sag, hvor jeg har gennemlæst journalen, gjorde gældende, at man vil tvangsindlægge på farekriteriet, hvis BMI er mindre eller lig med 13. NN's var 10.

På det foreliggende grundlag er det min vurdering, at de læger der tilså NN i dagene 26.-28. august 2005, burde have vurderet, at psykiatrilovens betingelser for anvendelse af

¹ Se Håndbog for psykiatribrugere og pårørende – Kend dine rettigheder, p. 93.

² Se Sundhedsvæsenets Patientklagenævn "Sammenfatning af nævnets praksis vedrørende Psykiatriske ankesager 1997-2002", September 2003, s. 14f.

tvang var opfyldt. Da NN ydermere selv bad om at blive indlagt, burde de have skredet til indlæggelse.

Undladelse af at indlægge NN synes derfor at være i strid med lægeloven. Det vil i hvert tilfælde være rimeligt at søge spørgsmålet afklaret ved en klage til Patientklagenævnet.

Ad. 2. Er der nogle af de involverede læger, der har overtrådt straffeloven?

Straffelovens § 250 siger, at den som hensætter en anden i hjælpeløs tilstand, eller forlader en under hans varetægt stående person i hjælpeløs tilstand straffes med fængsel i op til 8 år.

Antager man, at NN den 26.-28. august blev bragt/var i en hjælpeløs tilstand, har de personer der bragte hende i situationen og/eller forlod hende gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 250.

Når man – som jeg – lægger til grund at NN var i livsfare, er der ingen tvivl om, at de personer, der nægtede at indlægge hende, efterlod hende i hjælpeløs tilstand.

Straffelovens § 253 siger, at den der, uagtet det var ham muligt uden særlig fare eller opoffelse for sig selv eller andre, undlader at hjælpe nogen, der er i øjensynlig livsfare straffes med bøde eller fængsel indtil 3 måneder.

Hvorvidt det pågældende forløb er af en sådan beskaffenhed, at der vil kunne ske domfældelse, er naturligvis i sidste instans et spørgsmål for domstolene.

Det er dog min vurdering, at det vil være rimeligt at bede politiet vurdere forholdet. Dette kan ske ved at anmelde hospitalet og de medvirkende læger for overtrædelse af straffelovens § 250 subsidiært § 253.

I forbindelse med en anmeldelse for overtrædelse af § 250/253 er det vigtigt, at man ikke bombastisk beskylder hospitalet/medarbejderne for en straffelovsovertrædelse. Man bør i stedet nøjes med at bede politiet efterforske sagen idet vi mener, at der er rimelig grund til at antage, at straffeloven er overtrådt.

Ad. 1. Har Erik Nielsen overtrådt forvaltningsloven ved at nægte at tale med Dorte Nielsen den 28. august?

En patient kan på ethvert tidspunkt vælge at lade sig repræsentere eller bistå af andre. Dette følger af Forvaltningslovens § 8, stk. 1.³ Der er ikke noget krav om, at patienten skal give repræsentanten en skriftlig fuldmagt. Er myndigheden (i dette tilfælde Erik Nielsen) i tvivl om repræsentantens ret til at repræsentere patienten, kan han bede om

³ Se "Håndbog for psykiatribrugere og pårørende – Kend dine rettigheder, s. 69ff

dokumentation for, at den pågældende repræsenterer patienten. Han kan ikke bare afvise at tale med repræsentanten.

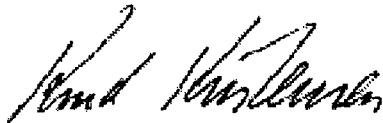
På det foreliggende grundlag synes det utvivlsomt, at Erik Nielsen overtrådte forvaltningslovens § 8 ved at nægte at tale med Dorte Nielsen den 28. august 2005.

Konklusion

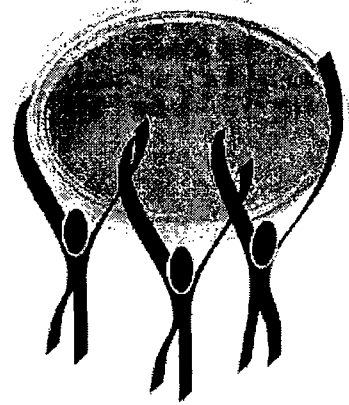
Det er – som det fremgår – min vurdering, at der kan være tale om overtrædelse af forskellige love. Jeg skal derfor anbefale, at der sker politianmeldelse for overtrædelse af straffelovens § 250/253, og at der indsendes en klage til patientklagenævnet.

Jeg finder det også rimeligt, at der indsendes en klage over forløbet til Hospitalsledelsen og Psykiatrilædelserne. I forbindelse med en klage til Psykiatrilædelserne bør man fremhæve, at Erik Niensens optræden er i direkte strid med den vedtagne pårørendepolitik for psykiatrien i amtet.

Med venlig hilsen

Knud Kristensen
Formand
DE9

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Nr. Nissum, 1. september 2005

Sådan er dagens Danmark også:

Lægevagten og psykiater i Herning afviste at hjælpe dødssyg pige med anoreksi.

Som formand i PS LANDSFORENING - Pårørende til Spiseforstyrrede har jeg i weekenden haft så ubehagelige oplevelser, at jeg ikke kan andet end at gå videre med sagen.

Her vil jeg berette, hvad der skete.

Fredag d. 26.08.05:

Fredag kl. 15.30 blev jeg kontaktet af en familie, som sad på Herning Medicinsk afd. B 2 med deres datter på 19 år, der har en meget alvorlig spiseforstyrrelse, en vægt på 26 kg og en BMI på 10. Hun var oppe og skulle have en prøve taget på grund af for høje lever tal. Det mislykkedes, og hun blev flyttet til afd. B2.

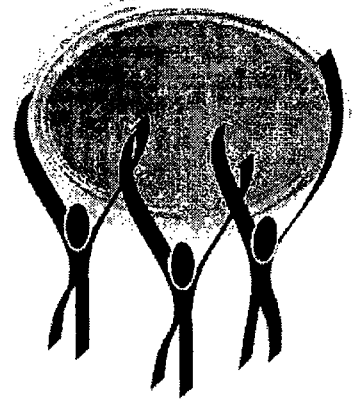
Jeg blev kontaktet da familien er medlemmer i PS LANDSFORENING, de var urolige for, at hun ville gå derfra.

Da jeg kom derned kl.18.00 stod pigen ved siden af sengen og frøs, hun havde det så dårligt, at hun kun ville stå op. Hun var 100% styret af sin sygdom. Vi der kender til spiseforstyrrelse ved jo godt, at det tager flere kalorier at stå op end at ligge ned.

Hun bad hele tiden om at blive indlagt på Ungdomspsykiatrisk Afd., hvor hun før havde været, der kom en xxx xxx fra Voksenpsykiatrisk afd. da det var derfra, der var vagt. Hun snakkede med pigen i ca. et kvarter og lidt med forældrene, som sammen med pigen bad om at hun måtte komme over på Psykiatrisk afd. Forældrene turde ikke stå med ansvaret hjemme. Det ville lægen ikke høre tale om.

Psykiateren lovede at komme for at tale med os, efter hun havde undersøgt forskellige muligheder, men hun kom aldrig, igen et svigt over for forældrene og datteren.

Kl. ca.22.00 kom en læge fra B 2 og fortalte, at de havde besluttet, at de kunne tilbyde pigen at blive, og så ville de give hende noget og så håbe på, at lever tallet faldt, men hun kunne også vælge at gå derfra og tage hjem og så komme her i ugens løb.

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

I den situation hun var i, var hun ikke i stand til selv at vurdere, hvor dårlig hun var, men når lægen havde sagt, at hun godt kunne gå, ja, så ville hun det. Men forældrene var så udkørte og bange for datterens liv, at de tryglede og bad om, at hun så kom under Psykiatrisk, så de kunne tilbageholde hende, men NEJ det var umuligt selvom lægen stod og sagde til hende "Du kan gå ud og falde død om med den vægt."

Med en vægt på 26 kg, og den tilstand hun var i, var hun psykotisk og tilregnelig. Hun ringede selv til Vagtlæge, Rigshospital, Risskov, m. flere og Politi som hun fik det svar fra, at de ikke skulle tage sig af spiseforstyrrelse men kriminelle.

Jeg hørte på, at hun forklarede dem hun ringede til "Jeg har en spiseforstyrrelse, vejer kun 26 kg, en BMI på 10. Hjælp mig dog, jeg vil på psykiatrisk afdeling" var hendes råb. Jeg snakkede også med vagtlægen, der sagde, at han ikke kunne gøre noget, så længe hun var på afdelingen. Men han ville heller ikke at gøre noget, da hun var gået derfra. Forældrene var så nødt til at tage hende med hjem.

Jeg talte med læge på B2 lige inden vi gik, og sagde "det her er lægesvigt af værste karakter" hvortil lægen svarede "Kald det hvad du vil. Men jeg kan ikke gøre noget ved det" og mit svar til hende var "Jamen, så kan du tilkalde én der kan". Men vi måtte forlade afdelingen uden der blev gjort yderligere.

En time efter de kom hjem, blødte såret hvor de havde forsøgt at tage prøven så meget, at de måtte ind med hende igen.

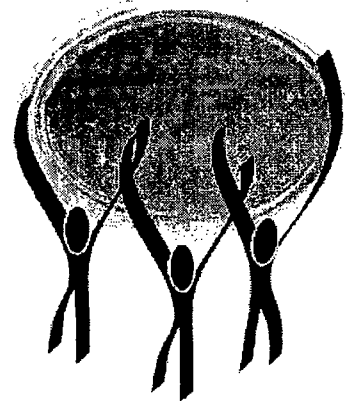
Lørdag d. 27.08.05:

Det blev lørdag aften, og så var den gal igen. Hun havde snakket med én fra Ungdomspsyk., som jeg også kontaktede og bad om, at hun kunne komme under Ungdomspsykiatrisk Afdeling, men svaret var nej, da de sagde hun var for langt nede i vægt, hvorefter jeg sagde " Så indlæg hende og derefter send hende på medicinsk afd. så kan I bestemme, at hun er tvangstilbageholdt", men ikke tale om.

Ved 23.00 tiden tog hun sammen med forældrene om til lægevagten, for at de så kunne indlægge hende - men uden held.

Søndag d. 28.08.05:

De kørte derefter hjem, og søndag formiddag havde de igen vagtlægen ude. Læge xxx xxx sagde, at han ikke kunne komme igennem med at indlægge pigen, så han kunne ikke gøre noget, men forstod godt forældrenes svære situation.

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Søndag kontaktede vi fra PS LANDSFORENING (Dorte Nielsen, mobil 5122 6722) både, bagvagten og den vagthavende psykiater. Bagvagten - læge xxx xxx sagde blot, at de havde gjort så meget, og nu måtte de vente til mandag, at pigen blot manipulerede rundt med alle og bare ville have sin vilje, og det skulle hun ikke have. Vi forsøgte at få ham til at lade være med at fokusere på, hvem der fik sin vilje, men på at hjælpe en meget syg pige – og ikke mindst hendes forældre. Hvordan var det mon at stå og være vidne til, at det menneske man elsker overalt på jorden, har det så dårligt og ikke kan få hjælp. Vi bad dem om at gøre noget – om ikke andet så bare for at aflaste forældrene. Jeg sagde udtrykkeligt, at det nu var fuldstændig lige meget hvor NN blev indlagt, og hun nu iøvrigt også selv var ligeglad om det blev her eller der - bare sygehuset tog over, dels for pigens helbreds skyld men i høj grad også for at aflaste forældrene, der var totalt udkørte. Pigen var helt ude i tovene – til trods for, at hun var meget svag, havde hun trang til at skade sig selv – det gjorde hun bl.a. ved at ligge på badeværelsesgulvet, løfte hovedet op og lade det falde tungt ned mod gulvet. ”Ja, hun manipulerer og bliver ved, indtil hun får sin vilje” var den kommentar xxx xxx havde til det.

Vi prøvede at forklare, at hun var fuldstændig styret af sin spiseforstyrrelse og nærmest var at betragte som sindssyg i den tilstand hun var i, det ville xxx xxx overhovedet ikke hører tale om, han var meget ubehagelig. Hun var bare forkælet og ville bestemme – hun var ikke hverken utilregnelig eller sindssyg. Xxx xxx lovede dog at genoverveje, om de ville foretage sig noget – eller de fastholdt, at hun måtte vente til mandag. Grunden til, at han overhovedet ville genoverveje var, at vi truede med at møde op på afdelingen med mediedækning og blive der, indtil de gjorde noget.

Han ringede tilbage og meddelte, at de fastholdt deres syn på sagen, og at vi ikke var i stand til at vurdere pigens tilstand.

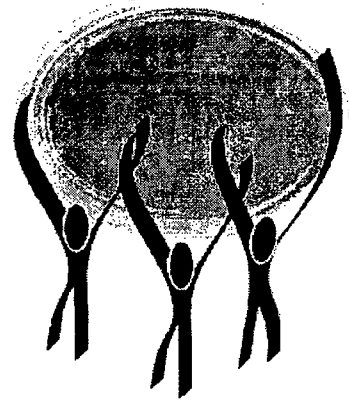
Jeg bad om navnet på den psykiater, som han havde talt med – men xxx xxx kunne ikke huske, hvad han hed.

Derefter ringer jeg til Herning Sygehus og beder om at komme til at tale med vagthavende psykiater og blev så stillet om til xxx xxx, der bekræftede, at det var ham, der netop havde afslået at hjælpe familien.

Xxx xxx som havde vagten, ville overhovedet ikke snakke med os – og vi kunne på ingen måde komme i dialog med ham. Han ville heller ikke mødes sammen med os, pigen og forældrene. Han havde ikke fejlvurderet situationen.

Vi vurderede nu i samråd med vores juridiske rådgiver (se oplysning nederst), at der nu kun var 2 muligheder:

- tage ind på afdeling med mediedækning og trygle om hjælp
- tage til psykiatrisk skadestue i Århus, under påskud af, at de havde været på disse kanter og pigen så var blevet dårligere – og så bede dem om at indlægge hende

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Vi vurderede imidlertid, at hverken pigen eller forældrene var i stand til at klare presset med mediedækning m.m., så vi måtte tage turen til Århus. Vi fik arrangeret, at én fra PS LANDSFORENING kunne køre med familien til Århus – men da de skulle afsted, vurderede de, at de ikke turde køre helt til Århus, da hun var blevet meget slap. Vi valgte at prøve Ungdoms psykiatrisk afd. igen.

Pigen var så dårlig, at hun ikke kunne stå på benene, så faderen bar hende op, men igen – NEJ, tag hjem!

2 Psykiater så på hende både xxx xxx og xxx xxx, som stadig desværre havde vagten.

De vurderede, at hun kunne vente til mandag, men de fortalte forældrene, at Spiseforstyrrelser havde den største dødelighed blandt Psykiske sygdomme, og at der døde flere af spiseforstyrrelser end af kræft.

Det var den besked forældrene måtte gå med, så faderen bar igen datteren ned i bilen og kørte hjem.

Søndag aften var det galt igen, men samme svar, men fik at vide at de trygt kunne lægge sig til at sove hvorefter moderen sagde ” Det gør vi i hvert fald ikke”, hvorefter de så fra lægen fik den besked, ja så kan i skiftes til at våge ved hende.

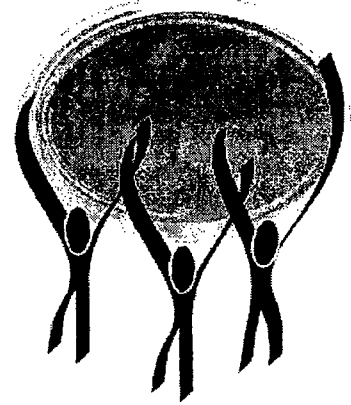
Hen på natten kunde forældrene ikke komme i kontakt med datteren og ringede til lægevagten igen, hvorefter - selvom moderen sagde, de ikke kunde komme i kontakt med datteren – hun måtte trygle og bede om, om de ikke godt ville sende en læge, og det skete så.

Det første lægen xxx xxx fra Ringkøbing sagde var ”Hvad er det dog for en behandling, I har fået” og ringede omgående efter en ambulance. Endelig blev pigen indlagt, der gik en tid efter pigen var blevet indlagt, inden hun kom til bevidsthed, hendes blodsukker var på 0,9 og den skal helst ligge mellem 5-7 og lige pludselig kunne medicinsk afd. godt ordne, så hun var under Ungdoms psykiatrisk Afd. og dermed tvangstilbageholdt.

Mandag aften hvor jeg besøgte pigen, var hun så afkræftet, at hun overhovedet ikke kunne vende sig, uden Sygeplejerske gjorde det.

Pigen får nu en rigtig god behandling på afdeling B2, Herning Hospital og hun får en omsorgsfuld pleje og pasning og ligger med sonde, så kroppen kan få noget næring. Hun er meget dårlig – men i bedring.

Dette her er så groft at tilsidesætte så syg en pige, blot fordi det er weekend.

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Tænk hvad for en forfærdelig situation, de stakkels forældre har været i. AFMAGT – AFMAGT på et plan, som man slet ikke kan forholde sig til.
Mon man fra sygehusets side har tilbudt forældrene akut psykologhjælp – efter en weekend som denne?

Pigen kunne ligeså godt have været ét dødsfald mere i statistikken

En historie som denne må for alt i verden ikke gentage sig. Derfor er det en sag, vi i PS LANDSFORENING lader overgå til vores juridiske rådgiver Knud Kristensen, som skal gå videre med sagen til Patientklagenævnet.

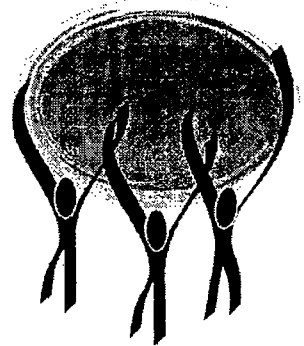
Vi var igennem hele weekenden løbende i kontakt med Knud Kristensen og blev støttet derfra.

Knud Kristensen har udgivet bogen: "Kend dine rettigheder" Håndbog for psykiatribrugere og pårørende. Han er formand for DE 9 – Foreninger For Pårørende Til Psykisk Syge I Århus Amt, som vi er en del af.

Knud Kristensen har tlf.86 17 63 98

Selvfølgelig er hverken pigen eller forældrene i stand til selv at stå frem og berette og klage over dette, deres livs nok værste weekend. Men familien har bedt os om at tage sig af det, så de kan få fred og ro til at komme sig.

Formand, Erna Poulsen
Nørbyvej 27, Nr. Nisum
7620 Lemvig
Tlf. 97 89 11 60 / 40254860

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Behandlingsgaranti til spiseforstyrrede – ja tak, men første skridt er projekt KOK.

Vi sætter stor pris på, at der enighed blandt folketingspolitikere om, at det nu er på tide at tage hul på behandlingsgaranti i psykiatrien. Vi er naturligvis glade for, at der er focus på at specielt spiseforstyrrelse skal med fra starten.

Men det bliver en udfordring af flere grunde, men i særlig grad fordi, der mangler kvalificeret behandlere og øvrig kvalificeret fagfolk.

En behandlingsgaranti er heller ikke noget værd, hvis ikke vi har kvalitet i den behandling, som patienten tilbydes.

Ved behandlingsgaranti vil der opstå stor mangel på ressourcer. Selvom vi inddrager de private behandlere, som har kvalitet og faglighed i deres tilbud, i behandlingsindsatsen, så er der slet ikke kapacitet nok til at dække behovet ved indførelse af behandlingsgaranti.

Derfor er det en væsentlig forudsætning for behandlingsgaranti, at vi omgående får iværksat en overordnet Koordinering, Opkvalificeringsprogram og Kvalitetssikring. Der skal afsættes en stor pulje penge til disse tiltag – NU.

Vi havde indkaldt til konference den 14. november på Christiansborg – vi havde sikret os opbakning fra landets specialister indenfor spiseforstyrrelse. De deltog. Så her fik vi nedsat en arbejdsgruppe, vi skal have igangsat projekt **KOK** (Kvalitet, Opkvalificering, Koordinering).

Så kære folkevalgte – nu er det op til Jer, at finde midlerne – så vi kan komme i gang – NU.

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

PS LANDSFORENING står ikke alene med disse ønsker – vi får opbakning fra landets dygtigste specialister og behandlere indenfor dette felt.

Vi er ikke alle 100% enige i alt – men vi er enige i hovedtrækkende, og vi er klar til en åben og værdsættende dialog. Vi er alle klar til at trække i arbejdstøjet og få nedsat et udvalg, der kan arbejde videre. Men det kræver penge.

Vi ved, at rigtig mange af Jer har særlig focus på dette område. Vi sætter stor pris på den interesse og den energi I har lagt i det her. Så vi håber, at I også kan se, at KOK er vejen frem. Vi står altid gerne til rådighed for yderligere dialog – I ringer bare, så kommer vi ...

Sundhedsvæsenets Patientklagenævn

PS Landsforening
v/Fraa Poulsen
Norbysvej 27, Nr. Nisum
7620 Lemvig

Den 27. marts 2007

På baggrund af en sag rejst af PS Landsforening har Patientklagenævnet på et møde truffet følgende

AFGØRELSE

Patientklagenævnet finder ikke grundlag for at kritisere de læger på medicinsk afdeling, Herning Centralsygehus, der var involveret i behandlingen af [REDACTED] i perioden fra den 26. til den 28. august 2005, jf. lægelovens § 6.

Patientklagenævnet finder ikke grundlag for at kritisere 1. reservelæge Christel Bormann for hendes behandling af [REDACTED] den 26. august 2005 på psykiatrisk afdeling, Regionshospitalet Herning, jf. lægelovens § 6.

Patientklagenævnet finder ikke grundlag for at kritisere de vagtlæger, der var involveret i behandlingen af [REDACTED] den 27. og den 28. august 2005, jf. lægelovens § 6.

Patientklagenævnet finder ikke grundlag for at kritisere de læger på børne- og ungdomspsykiatrisk afdeling, Regionshospitalet Herning, der var involveret i behandlingen af [REDACTED] i perioden fra den 26. til den 28. august 2005, jf. lægelovens § 6.

Hændelsesforløb

[REDACTED] havde i længere tid været tilknyttet ungdomspsykiatrien, idet hun led af anoreksi. Hun havde i den forbindelse været indlagt flere gange.

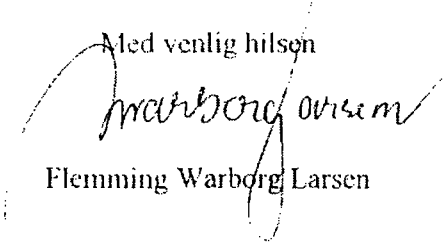
Begrundelse:

I.reservelæge Erik F. Nielsen var bagvagt på psykiatrisk afdeling, som i weekender omfatter både ungdomspsykiatrisk og voksenpsykiatrisk område. Kort efter sin vagts påbegyndelse d. 26.8.05 blev han af den afgåede bagvagt, I.reservelæge Christel Borman, orienteret om, at hun tidligere på aftenen havde haft et akut tilsyn på medicinsk afdeling (). Han blev samtidig orienteret om, at () havde afslået tilbud om indlæggelse på voksenpsykiatrisk afdeling og at de vagthavende læger på såvel medicinsk som psykiatrisk afdeling havde konfereret med deres respektive overlæger, og at der var enighed om, at der ikke forelå somatisk eller psykiatrisk grundlag for at handle i overensstemmelse med lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien. Ved de i weekenden 27.-28.8.05 fem henvendelser fra vagtlæger, var det I.reservelæge Erik F. Niensens vurdering, at der ikke forelå nye forhold, som begrundede en ændring af beslutningen om, at der ikke var indikation for akut indlæggelse i ungdomspsykiatrisk afdeling.

I.reservelæge Erik F. Nielsen konfererede med vagthavende overlæge på børne- og ungdomspsykiatrisk afdeling Kai Erland Pedersen, som erklærede sig enig i, at der ikke var indikation for indlæggelse i ungdomspsykiatrisk afdeling. Efterfølgende mødte () hendes forældre og en bisidder op i ungdomspsykiatrisk afdeling. Efter en samtale hvor også overlæge Kai Erland Pedersen deltog, var det den lægefaglige vurdering at () ikke befandt sig i en tilstand, som nødvendiggjorde akut indlæggelse i ungdomspsykiatrisk afdeling og at den lagte handlingsplan med fremmøde i ungdomspsykiatrisk ambulatorium mandag formiddag kunne opretholdes

I.reservelæge Erik F.Nielsen har i sin behandling af () udvist den fornødne omhu og samvittighedsfuldhed.

Med venlig hilsen

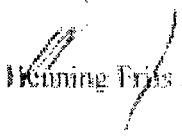

Flemming Warborg Larsen

16. oktober 2006

Lægerne havde ikke mulighed for at forhindre, at LSO efter eget ønske forlod afdelingen 27. august 2006.

Det var ikke relevant at måle blodsukker på [redacted] inden hun blev akut indlagt 29. august 2006. Indtil det tidspunkt havde LSO ikke været bevidsthedspåvirket og havde ikke haft symptomer på lavt blodsukker.

Lægerne handlede i henhold til normen for almindelig faglig standard.

Henning Friis Juhl

Tenna Lauridsen foretog en grundig undersøgelse i form af samtale med familien. Hun foretog en objektiv vurdering af den psykiske tilstand og fandt ingen tegn til påvirket bevidsthedsniveau, som tegn på at [redacted] ses derfor have lavt blodsukker. I forbindelse med konsultationen noterede [redacted] [redacted] blod og spøde udtryk. Embedslægeinstitutionen finder ikke, at Tenna Lauridsen udviste manglende omhu og samvittighedsfuldhed.

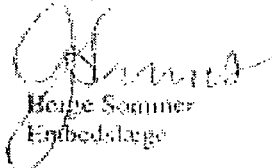
Side 6
27. marts 2006

Ad 6 og 7, Læseservicelæge Erik Nielsen

Læseservicelæge Erik Nielsen var bogsagt på psykiatrisk afdeling, som i særdeleshed omfatter både ungdomspsykiatrisk og voksenpsykiatrisk område. Ifølge sin redegørelse har han den 27. og 28. august 2005 alt i alt 5 kontakter til dels kolleger på medicinsk afdeling på Hennings sygehus, dels vagtlægepostemet. Erik Nielsen har efter Embedslægeinstitutionens vurdering sat sig grundigt ind i sagen, og han redegør for, at han var bekendt med den sundhedsfaglige problemstilling, nemlig hvor vidt [redacted] havde [redacted]

Samlet finder Embedslægeinstitutionen ikke, at Erik Nielsen har udvist manglende omhu og samvittighedsfuldhed.

Venlig hilsen

Hege Sommer
Embedslæge

- 3 -

Vagtlæge Tenna Lauridsen aflægger sygebesøg hos [redacted] 28.08.05 og af
vagtlaegnotat kl. 21.55 fremgår: Anorexi-problematik. Der er aftalt psykiatrisk vurdering i morgen
kl. 08 mhp. evt. indlæggelse på psykiatrisk afdeling Herning eller Århus. Forældrene ønsker en
somatisk vurdering mhp. om det er forsvarligt at passe patienten i hjemmet i nat. Dette skønnes
fagligt forsvarligt.

I sin supplerende udtalelse udfører vagtlæge Tenna Lauridsen at [redacted] under det i
tutte lange sygebesøg lå på sofaen og drak vand og spiste æble. Hun var kronisk præget af svær
underernæring uden tegn til akut forværring. Var vågen, klar og orienteret, ikke psykotisk. Deltog
meget aktivt i samtalen. Kommenterede samtalen og irettesatte forældrene, var hverken sløv eller
konfus. Der var ingen tegn på selvmordstanker. [redacted] på [redacted].

Vagtlæge Tenna Lauridsen har handlet efter normen for almindelig gældende faglig standard ved at
foretaget en klinisk vurdering af [redacted] både vedrørende hendes legemlige
(somatiske) og mentale (psykiske) tilstand. [redacted] kommenterede at [redacted] [redacted] [redacted]
uden akut forværring, og patienten [redacted] kunne forblive i hjemmet til næste dag, hvor der var aftalt
kontakt til Ungdomspsykiatrisk afdeling.

Med venlig hilsen

Per Hahn Pedersen
Speciallæge i almen medicin